

## Κατερίνα Αγγελάκη-Ρουκ (1939-2020)

### *Η ανορεξία της ύπαρξης*

### Ποιητικό υστερόγραφο

Τα ποιήματα δεν μπορούν πια  
να 'ναι ωραία  
αφού η αλήθεια έχει ασχημύνει.  
Η πείρα είναι τώρα  
το μόνο σώμα των ποιημάτων  
κι όσο η πείρα πλουταίνει  
τόσο το ποίημα τρέφεται και ίσως δυναμώσει.  
Πονάν τα γόνατά μου  
και την Ποίηση δεν μπορώ πια να προσκυνήσω,  
μόνο τις έμπειρες πληγές μου  
μπορώ να της χαρίσω.  
Τα επίθετα μαράθηκαν  
μόνο με τις φαντασιώσεις μου  
μπορώ τώρα την Ποίηση να διανθίσω.  
Όμως πάντα θα την υπηρετώ  
όσο βέβαια εκείνη με θέλει  
γιατί μόνο αυτή με κάνει λίγο να ξεχνώ  
τον κλειστό ορίζοντα του μέλλοντός μου.

## Η νομοτέλεια των δακρύων

Πριν η ψυχή ανακαλύψει  
Το δάκρυ  
— η ψυχή ήταν ή η φύση;  
— Τι έκανε  
Για να εκφράσει την πιο απόλυτη  
Απώλεια,  
Την απώλεια του μελλοντικού χρόνου;  
Όταν όλο αποδυναμώνεται  
Το ΘΑ και θολώνει ο ορίζοντας  
Απ' το ανοιχτό παράθυρο;

Αραγε γιατί όσο προχωράει  
Όλο αυτό  
Που νομίζουμε πως κάτι είναι  
Στην πραγματικότητα να πλησιάζουμε  
Το ακλόνητο τίποτα; Τίποτα;

Αλλά εφεύρε η πανέξυπνη αυτή  
— ψυχή ή φύση;  
— Το δάκρυ.  
Μ' αυτό δροσίζεται ο πόνος  
Ποτίζεται και καρποφορεί  
Η απορία  
Ενώ φυτρώνουν άλλα ερωτήματα  
Στο νου, πιο κοντά στην ουσία.

Αυτό το τίποτα  
Που ποτέ δε θ' αντικρίσουμε  
Ούτε την άδεια σάρκα του  
Θ' αγγίζουμε ποτέ.  
Αυτό το στείρο τίποτα  
Που και δάκρυα στεγνώνει.

## Τι δίνει η ποίηση και τι παίρνει

Τι δίνει η ποίηση και τι παίρνει;  
Όταν κάτω από το βάρος κάποιου σύννεφου  
όλο το μέσα σου σώμα γέρνει  
όταν ένα μόνο βλέμμα παλιές πληγές ξύνει  
όταν μια νέα αναπηρία καινούργιες πληγές ανοίγει  
όταν τα φανάρια τ' ουρανού σε κοντινή απ' το μέλλον σου απόσταση  
λάμπουν  
κι όλα τα αποθέματα ζωής που 'χεις συλλέξει δε φτάνουν  
όταν σε βασανίζει μια θλίψη που δεν ήρθε ακόμα  
όταν ο πόνος δεν έχει όνομα ούτε χρώμα  
τότε αγγίζει η ποίηση σαν χέρι τρυφερό το μέτωπό σου  
και σε κάνει να πιστεύεις ότι είναι υψηλός ο σκοπός σου  
ότι οι στίχοι σου δεν τελειώνουν με τη ζωή σου  
ότι η ποίηση είναι η λογοδοσία της ψυχής σου.  
Πιάνεις τότε την πένα  
και νομίζεις πως γίνεται ένα  
με την ωραιότητα και την αθανασία.  
Όμως η ποίηση ποια σου ζητάει θυσία;  
Τι θέλει για αντάλλαγμα;  
Μονάχα ένα πράγμα:  
απ' τη γη που κατοικείς  
τίποτα μην απαιτείς.  
Ούτε η πραγματικότητα να σ' ανταμείψει  
να σε πλουτίσει  
μ' αιώνια δεσμά να σε δέσει  
ή να 'ναι εκείνη όπως σ' εσένα αρέσει.  
Ένα μόνο να λαχταράς  
να 'ναι ακόμα γύρω σου η πραγματικότητα και να την αγαπάς  
να 'ναι εκεί  
κι ας είναι αγέλαστη, ας είναι και στριφνή.